ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΚΥΡΙΑΚΟΝ
ΤΟΝ ΑΝΑΧΩΡΗΤΗΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως τὸ Κύριε εἰσάκουσον μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος, ὡς συνήθως, καὶ τὸ ἑξῆς·

Ἦχος δ΄. *Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.*

Ἀπὸ τῆς ἐρήμου εὐθαλέστατον ἔρνος
καὶ ἀσκουμένων ὡραιότατον ἄνθος,
ὡς μάστιγα πατάσσουσαν μανίαν ἐχθροῦ
καὶ ἀγάπης σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου
μέλψωμεν κραυγάζοντες ἐν ψυχῆς κατανύξει·
Κυριακέ, ἀξίωσον τυχεῖν
τοὺς σοὺς ἱκέτας ζωῆς τῆς ἀμείνονος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. **Καὶ νῦν.** Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι.
Εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐῤῥύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων;

Τὶς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους;
Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ ὁ Κανών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
«Κυριακέ, Θεὸν ἰδεῖν με ἀξίωσον ἐν πόλῳ. Χ.»

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. *Ὑγρὰν διοδεύσας.*

Ἡ κακίας ἐκλύτρωσαι τοῦ ἐχθροῦ
τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας,
θεοφόρε Κυριακέ,
ὁ πάγας αὐτοῦ κατασυντρίψας
τοῖς ἐν ἐρήμῳ ἀόκνοις καμάτοις σου.

Ὑμνοῦντες σὴν ἔνθεον βιοτὴν
βοῶμεν ἐκθύμως·
σκεῦος θεῖον, Κυριακέ,
τοῦ Πνεύματος, σκέπε σοὺς ἱκέτας
καὶ πρὸς χαρὰν αἰωνίζουσαν ἴθυνον.

Πανίσι σοφίας σου ἀκραιφνοῦς
χοροὺς ὁ μεθύσκων
μονοτρόπων, Κυριακέ,
κατάρδευσον αὔλακας ψυχῆς μου,
τοῦ δαπανῶντος ἀσόφως τὸν βίον μου.

Θεοτοκίον.

Ἱάσεων φρέαρ παντοδαπῶν,
ἁγνὴ Θεοτόκε,
τοὺς ἐν κλίναις ἀσθενειῶν
κειμένους ἱκέτας σου ταχέως
τῆς χάριτός σου τοῖς νάμασιν ἔγειρον.

Ὠδὴ γ΄. *Οὐρανίας ἀψῖδος.*

Ἀσκητῶν ἐκμαγεῖον,
Κυριακὲ πάνσοφε,
τοῦ σταυροῦ φορτίον ὁ ἄρας
ἐπὶ τῶν ὤμων σου
καὶ Σουσακείμ, Νατουφᾶ
καῖ τοῦ Ῥουβᾶ ἐνδοτέραν
ὁ πολίσας ἔρημον,
ῥῦσαί με θλίψεων.

Ἐλῆσιν τῶν προφερόντων
τὴν σὴν σεπτὴν ἴθυνον
πρὸς νομὰς εὐκλείας ἀῤῥήτου,
πάτερ θειότατε,
Κυριακὲ θαυμαστέ,
Κορίνθου πάντιμον γέρας
καὶ ἀγγέλων σύσκηνε
θείοις ἐν δώμασιν.

Ἔρημίας οἰκῆτορ,
Κυριακὲ ὅσιε,
ὁ καρπὸν ἐσθίων τῆς σκίλλης
ἄγαν πικρότατον,
ὃν δι' εὐχῆς εἰς γλυκὺ
μεταποιῶν σῆς ἐνθέρμου,
εἰς χαρὰν μετάβαλε
θλίψεις ἱκέτου σου.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε,
χριστιανῶν στήριγμα
κλονουμένους στήριζε βάκτρῳ

σῶν παρακλήσεων
τοὺς καθ' ἑκάστην πιστῶς
σπεύδοντας σῇ ἀντιλήψει,
ἀρωγῇ ταχείᾳ σου
καὶ προστασίᾳ σου.

Διάσωσον,
Κυριακὲ θεοφόρε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας
ἐκ μανίας τοῦ δυσμενοῦς καὶ πόνων καὶ θλίψεων
λιταῖς σου πρὸς Κύριον διαθέρμοις.

Ἐπίβλεψον
ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.
Ἦχος β΄. *Πρεσβεία θερμή.*

Σοφίας Θεοῦ καὶ νήψεως ἀπαύγασμα,
ἀναχωρητῶν ὡς κλέϊσμα τιμῶντές σε
θερμῶς ἀνακράζομεν·
ὁ πολίσας τὴν ἔρημον
καὶ πρὸς ἐχθρὸν πυκτεύσας δυσμενῆ,
αὐτοῦ καθ' ἡμῶν ἐνέδρας πάτησον.

Ὠδὴ δ΄. *Εἰσακήκοα, Κύριε.*

Ἐμπομβρίαις ἐντεύξεων
σοῦ πρὸς τὸν εὐΐλατον Παντοκράτορα
ῥύπου κάθαρον ἱκέτας σου,
ἀσκητὰ Κυριακέ, περίδοξε.

Ὅρμον ἔχων ἀχείμαστον
ἔρημον τὰς δίνας τοῦ βίου ἔφυγες,
ὦ Κυριακέ, προσφύγων σου
ὅρμε γαληνὲ καὶ ἀκλυδώνιστε.

Νεολαίαν κατεύθυνον
πρὸς Θεοῦ ἐπίγνωσιν σαῖς δεήσεσι,
φῶς, Κυριακέ, ὡς ἄδυτον
σωφροσύνης, μάκαρ, καὶ συνέσεως.

Θεοτοκίον.

Ἰσχυροὺς τοὺς οἰκέτας σου
δεῖξον ἐν ταῖς μάχαις κατὰ τοῦ δαίμονος
καὶ τοὺς ὕμνοις σε γεραίροντας,
Μῆτερ του ὑψίστου, περιφρούρησον.

Ὠδὴ ε΄. *Φώτισον ἡμᾶς.*

Δύναμιν λαβὼν
οὐρανόθεν κατεπάλαισας
τὸν μισόκαλον ἐχθρόν, Κυριακέ,
οὗ μανίας με τὸν δύστηνον ἐκλύτρωσαι.

Ἔσχες πρὸς Θεὸν
ἐστραμμένην ἐκ νεότητος
τὴν πυξίδα σῆς ψυχῆς, Κυριακέ,
ἀρωγὲ καὶ ἀντιλῆπτορ τῶν τιμώντων σε.

Ἴθυνον ἡμᾶς
πρὸς ζωὴν τὴν αἰωνίζουσαν,
ἀσκητὰ θεοειδές, Κυριακέ,
κατευθῦντορ μονοτρόπων ἁπλανέστατε.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον σαρκὸς
τὰς κινήσεις, Μητροπάρθενε,
τῶν σπευδόντων σῇ ἐνθέρμῳ ἀρωγῇ
καὶ πιστῶς ἐκδεχομένων τὴν σὴν εὔνοιαν.

Ὠδὴ στ΄. *Τὴν δέησιν.*

Μονότατος ἐν ἐρήμῳ ᾤκησας,
θαυμαστὲ Κυριακέ, μετ' ἀγρίων
θηρῶν ὡς θὴρ συνοικήσας καὶ πάθη
τὰ ψυχοφθόρα συντόνῳ ἀσκήσει σου
καταπραΰνας, ἀσκητά,
ὑμνητῶν σου ἀνύστακτε ἔφορε.

Ἐυΐλατον ἐκτενῶς Θεάνθρωπον
ἐκδυσώπει ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων,
Κυριακέ, σοὺς ἀόκνους καμάτους,
δι' ἀρετῆς καὶ σοφίας τελείωσιν
οὓς ἔτλης, ἀναχωρητά,
ἐν ἐρήμῳ βιώσας ὡς ἄσαρκος.

Ἀγώνων σου τοῖς ἱδρῶσιν ἔσβεσας
τῶν παθῶν τῶν χαμαιζήλων τὴν φλόγα,
βλαστὲ Κορίνθου, ὁ χθόνα πολίσας
τῆς Παλαιστίνης· διὸ ἱκετεύω σε·
κατάσβεσον, Κυριακέ,
πῦρ παθῶν ἀλγεινῶς τυρανούντων με.

Θεοτοκίον.

Ζηράναντος σάρκα παρακλήσεσι
θεαυγοῦς Κυριακοῦ, Θεοτόκε,
ἀσκητικοῖς ἐν ἐρήμῳ ἀγῶσι

παθῶν ἡμῶν ἀποξήρανον βόρβορον
καὶ φύτευσόν μοι ἀρετῆς
καὶ ἀγνότητος κρίνον ἡδύπνευστον.

Ἴασωσον,
Κυριακὲ θεοφόρε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας
ἐκ μανίας τοῦ δυσμενοῦς καὶ πόνων καὶ θλίψεων
λιταῖς σου πρὸς Κύριον διαθέρμοις.

Ἄχραντε,
ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον
ὡς ἔχουσα μητρικὴν παῤῥησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.
Ἦχος β΄. *Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.*

Τὸν ξενιτείαν ποθήσαντα μέλψωμεν
καὶ ξενωθέντα σαφῶς ματαιότητος
ὡς ἀρετῆς τιμαλφέστατον μέλαθρον,
Κυριακόν, καὶ πιστῶν ἑτοιμότατον
φρουρὸν καὶ προστάτην καὶ πρόμαχον.

Προκείμενον. Ἦχος β΄.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχος.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ Αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. στ΄ 17 - 23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ...
Ὅρα τὸ εἰς τὴν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ...

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ...

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β΄. *Ὅλην ἀποθέμενοι.*

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Γπήλαιον δυσπρόσιτον,
τὸ Κρεμαστὸν κεκλημένον,
θεῖον οἰκητήριον
τοῦ σεπτοῦ Χαρίτωνος
ὡς ἀγώνων σου
ἱερῶν μέλαθρον
καὶ λαμπρὸν τέμενος
ἐπιλέξας, χαριτόβρυτε,
εὐχῆς εἰς ἄῤῥητον
ἦρθης ἀπαθείας καὶ νήψεως,
Κυριακὲ τρισόλβιε,
ἀναχωρητῶν ἐγκαλλώπισμα·
ὅθεν ἀνυμνοῦντες
τοὺς πόνους σου πρὸς κτῆσιν ἀρετῆς
τὰς σὰς εὐχὰς ἐκδεχόμεθα
πρὸς ζωὴν ἀμείνονα.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου...

Ὠδὴ ζ΄. *Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.*

Ἱκετῶν σου τὸ πλῆθος
λογισμῶν ἐξ ἀτάκτων
βοθύνου ἔλκυσον
πρὸς κάθαρσιν καὶ ῥῦσαι
χαμαιζηλίας πάντας
τοὺς ἀεὶ εὐφημοῦντάς σε,
Κυριακέ, ἀσκητῶν
ὁσίων ὡραιότης.

Ὡς Ῥουβᾶ τῆς ἐρήμου
καὶ Σουκᾶ θείας Λαύρας
λαμπρὸν ἐντρύφημα,
Κυριακέ, λιταῖς σου
παθῶν τὰς ἐξεγέρσεις
σῶν προσφύγων κατάστειλον
καὶ ῥῦσαι πάντας δεικῶν
τοὺς μακαρίζοντάς σε.

Στέφοντές σου τὴν μνήμην
πόθῳ ἄνθεσιν ὕμνων
θερμῶς βοῶμέν σοι·
Κυριακέ, μὴ παύσῃ
δεόμενος Κυρίου
ὑπὲρ πάντων τιμώντων σε
ὡς ὁδοδείκτην λαμπρὸν
σωθῆναι τῶν θελόντων.

Θεοτοκίον.

Ὄμβροτόκε νεφέλη
θεϊκῆς συμπαθείας
καὶ ἀντιλήψεως,

Κυρία Θεοτόκε,
ἐπόμβρισον θεόθεν
ὑετὸν θείας χάριτος
τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ,
τοῖς μεγαλύνουσί σε.

Ὠδὴ η΄. *Τὸν Βασιλέα.*

Νηστείας κέρας,
Κυριακέ, λαιμαργίας
ἀνωτέρους ἱκέτας σου δεῖξον
τοὺς ἀνευφημοῦντας
ἀσκήσεώς σου πόνους.

Ἔχων τὸν φόβον
Θεοῦ ἀρχὴν ὡς σοφίας
ἰσαγγέλως ἐβίωσας, μάκαρ,
εὐσεβῶν μεσῖτα,
Κυριακέ, πρὸς Κτίστην.

Νικῆσαι πλάνον
ἡμᾶς ἀξίωσον πίστει
τοὺς ὑμνοῦντας σοὺς θείους καμάτους
πρὸς σοφίας κτῆσιν,
Κυριακὲ θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Παθῶν ἰλύος
σοὺς δούλους κάθαρον τάχος
ταῖς ῥανίσι σεπτῶν πρὸς Υἱόν σου,
Κεχαριτωμένη,
δεήσεων, Παρθένε.

Ὠδὴ θ΄. *Κυρίως Θεοτόκον.*

Οἱ δῆμοι χριστωνύμων
μεγαλύνοντές σε,
Κυριακέ, ὡς μυράλειπτρον νήψεως
ἐκδυσωποῦμέν σε· πλῆσον ἡμᾶς σῆς χάριτος.

Λαμπὰς παμφαεστάτη
βιοτῆς ὁσίας,
Κυριακέ, σκοτομήνην ἀπέλασον
ἡμῶν παθῶν ψυχοκτόνων καὶ πάσης θλίψεως.

Ὡς οἰκιστὴν ἐρήμου
σὲ ὑμνολογοῦντες
ἀπεκδεχόμεθα θείας πρεσβείας σου,
ἵνα χαρᾶς εἰς λιμένα ἀλήκτου πλεύσωμεν.

Θεοτοκίον.

Χριστοῦ ἁγία Μῆτερ,
Κεχαριτωμένη
τῶν πειρασμῶν καὶ στενώσεως δίωξον
φωτὶ εὐχῶν σου τὸν ζόφον, Θεογεννήτρια.

Ἄξιόν ἐστι ... καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις, τῆς ἐρήμου ὁ πολιστής,
νυχθημέροις πόνοις
ὁ νικήσας τὸν δυσμενῆ
καὶ παρὰ Κυρίου
λαβὼν τῆς νίκης στέφος,
Κυριακέ, πατέρων
θείων ἀκρώρεια.

Χαίροις, ταπεινώσεως ἀηδών,
ἡ ἐν τῇ ἐρήμῳ
κελαδήσασα ἱερῶς
τοῦ Κυρίου δόξαν,
Κυριακὲ τρισμάκαρ,
ἀσκητικοῖς ἀγῶσι
καὶ κατορθώμασι.

Νατουφᾶ, Ῥουβᾶ τε καὶ Σουσακεὶμ
τῆς ἐρήμου ὤφθης
θεοτίμητος πολιστής,
ἀναχωρητῶν τε,
Κυριακέ, ἀκρότης
καὶ ἀσκητῶν ἐνθέων
ἡ ὑποτύπωσις.

Ἄγων ἡσυχίαν, Κυριακέ,
ἀφρόνιμος, θεόφρον
καὶ πανόσιος ὡς ἀνὴρ
συμπολίτης πάντων
ἐπώφθης τῶν ἁγίων
καὶ τοῦ Θεοῦ οἰκεῖος,
πάτερ παγκόσμιε.

Εὐκλεοῦς Κορίνθου σεπτὲ βλαστὲ
καὶ σεμνὲ οἰκῆτορ
τῆς ἐρήμου, Κυριακέ,
ἤνθησας ὡς ῥόδον
ἐν βάθει τῆς ἐρήμου
ἀζύγων καθηδῦνον
δήμους ἀγῶσί σου.

Πρέσβευε ἀπαύστως, Κυριακέ,
τῷ Θεῷ τῶν ὅλων
ὑπὲρ πάντων τῶν εὐλαβῶς
σοὶ καταφευγόντων
ἐν πάσαις βίου ζάλαις,
σοφίας τῆς ἐνθέου
φοῖνιξ ὑψίκομε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
οἱ Ἅγιοι πάντες,
μετὰ τῆς Θεοτόκου
ποιήσατε πρεσβείαν
εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.
Ἦχος πλ. α΄. *Τὸν συνάναρχον Λόγον.*

Ἔ’τὲ χρυσοπτέρυξ ἐρήμου, ὅσιε
Κυριακέ, σῶν ἀγώνων
ἀσκητικῶν καλιὰν
ἐν αὐτῇ ὁ πήξας, ἄνωθεν ἐπίβλεψον
ἐπὶ τοὺς ἐγκωμιαστὰς
σῆς ἀμέμπτου ἀγωγῆς,
νηστείας καὶ ἐγκρατείας
βοῶντας· γόνε Κορίνθου,
ἡμῖν ἱλέωσαι τὸν Κύριον.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις,
μεθ’ ἣν ψάλλομεν τὸ ἑξῆς·

Ἦχος β΄. *Ὅτε ἐκ τοῦ Ξύλου.*

Ἔλεος θείων ἀναχωρητῶν
καὶ ἐρημιτῶν κοσμιότης,
Κυριακὲ παμφαές,
ζόφωσιν ἀπέλασον
ἡμῶν τῶν θλίψεων
καὶ παθῶν τὴν σκοτόμαιναν
εὐχαῖς σου ἀόκνοις
πρὸς τὸν πανοικτίρμονα
Θεὸν καὶ Κύριον,
ἵνα ἐν φωτὶ ἀπαθείας
καὶ χρηστοηθείας ὁ τάλας
πορευθῶ ὁ ὕμνοις μεγαλύνων σε.

Δέσποινα, πρόσδεξαι
τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου
εἰς σὲ ἀνατίθημι,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δίστιχον.

Νεκτάριον, Κυριακέ, σύσκηνον σου
ἐν πόλῳ δεῖξον Χαραλάμπης κραυγάζει.